

פרח הלבנה

או

איך באו סוסי הירח ליפן

סיפר לליל ארבל - צייר וינסנט נגויין

הירח זרח ברוך לתוך הבית
החשור, הקטן. זוג אנשים
זקנים ישבו שם בשקט. בסוף
האישה אמרה בעצב "ראש
הכפר מסרב לבקשתנו. אנו
עניים מדי כדי לאמץ יתום."
"האם הסברת לו שאם לא
נגדל ילד במסורת אבותינו,
המזל לא יאיר לנו פנים?"
שאל מגדל הסוסים הזקן.
"כן, הוא יודע שאם אינך יכול
להוליד ילד שלך רוחות
אבותינו יכעסו. הם זקוקים
לילדים ונכדים כדי שיזכרו
את שמותיהם. אך הוא
חושש שהילד יגווע ברעב.
הוא ציין שלא נשאר לנו כבר
אף סוס אחד ואנשי הכפר לא
יכולים יותר לעזור."

הם ישבו שוב בשקט. כל כך
רצו בילד ועכשיו לא הייתה
להם יותר תקווה.
פתאום אור הירח נעשה
בהיר יותר וקרן אחת
בודדת נכנסה דרך החלון,
נדדה בחדר ונפלה בסוף על
השולחן. נקודה קטנה אחת
מיהרה לאורך הקרן וגדלה
כל הזמן, עד שאפשר היה
להבחין בסוס כסוף, קטן
כמו עכבר. על גבו הוא נשא
ענף דובדבן פורח באדום.
קול עמוק ומנחם מילא את
החדר "אל תהיו עצובים.
אני, הירח, אפקיד בידיכם
את אחד הילדים שלי.
הסתכלו על ענף הדובדבן."

אחד הפרחים התחיל
להיפתח ובתוכו ישב יצור
קטן, לא גדול מציפורן של
אצבע. "זו פרח הלבנה"
המשיך לדבר הירח "היא
תביא לכם אושר ומזל טוב.
אך היא לא תוכל להתחתן עם
אדם מהארץ ותחזור אלינו
כאשר תגיע לגיל
שמונה-עשרה. נצלו את
השנים בתבונה והכל יהיה
טוב."
פרח הלבנה התחילה לגדול,
ותוך דקות ספורות הייתה
כבר בגודל תינוק רגיל. בידה
החזיקה אבן אודם גדולה,
מפוארת. למחרת הזקן מכר
כבר את האבן תמורת עושר
רב.

עברו שנים. מגדל הסוסים
ואישתו הצליחו והתעשרו.
חלק מהכסף שמרו עבור
עתידה של פרח הלבנה
ודאגו לתת לה הכל מה
שרק חפצה. חלק אחר של
הכסף שימש להגדלת
האורות. לוחמים מכל
הארץ באו לקנות את
הסוסים הטובים שגדלו
בהן.

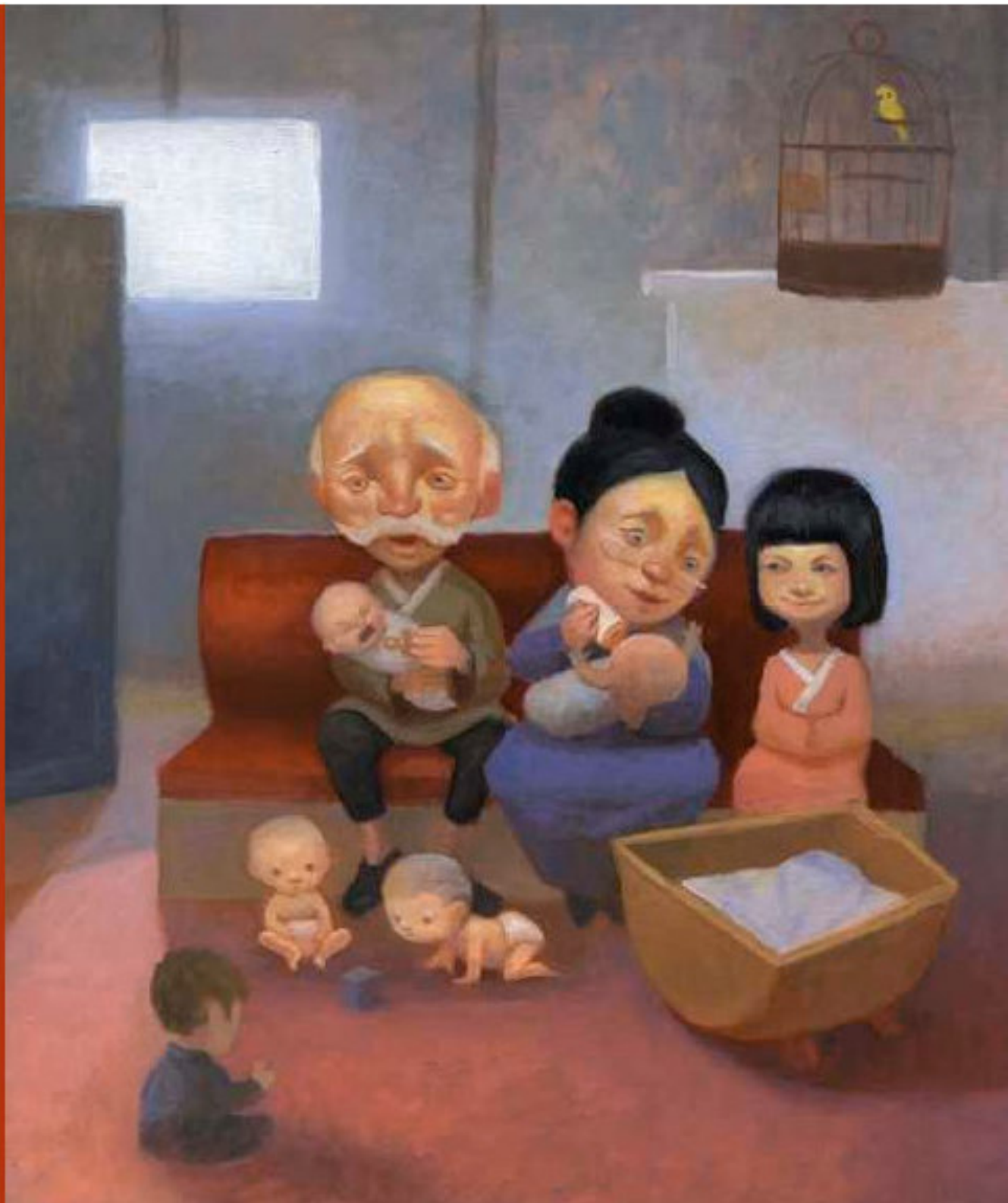
פרח הלבנה גדלה. שערותיה
היו שחורות כמו הלילה,
עיניה בהירות כמו הכוכבים
ועורה זהוב כמו אפרסק
זהוב. היא לבשה קימונו ורוד
רקום בפרחי דובדבן. היא
הייתה נערה חכמה, יפה
וטובת-לב. כל אנשי הכפר
אהבו אותה והתייחסו בכבוד
רב לבני במשפחתה.

אך הזקנים לא יכלו לשכוח
שיום אחד היא תאלץ לעזוב
אותם. כשפרח הלבנה
הייתה בת עשר שמעה את
הוריה אומרים "כשפרח
הלבנה תעזוב אותנו, לא רק
לבנו ישבר, גם הרוחות
יכעסו. לא יהיו להם נכדים
על כדור הארץ, כדי לזכור
את שמותיהם. הם לא
יסתפקו בנכדים על הירח."

פתאום עלה רעיון לראשה
של פרח הלבנה. "אני
חושבת שהגיע זמן שיהיו לי
אחים ואחיות" אמרה.
"הירח לא ישלח לנו יותר
ילדים, יקירתי" אמרה אמה.
"לא על כך חשבתי. עכשיו
ראש הכפר לא יסרב לכם.
לאמץ כמה מיתומי הכפר.
הם זקוקים לאהבה ולבית
טוב והרוחות בוודאי ייהנו
מהילדים הארציים שלכם."
ההורים הביטו עליה
מופתעים מחכמתה. "כן"
אמרו "אולי לכך התכוון
הירח כשאמר לנו לנהוג
בתבונה. נלך מיד לראש
הכפר."
ראש הכפר הסכים ברצון.
תוך כמה שנים הבית היה
מלא ילדים.

כשפרח הלבנה הגיעה לגיל
שמונה-עשרה, הוריה,
למרות כאב לב גדול,
הזמינו את כל אנשי הכפר
לחגיגת יום ההולדת.
בחצות, בירח מלא, קרן אור
בודדת האירה על עץ
הדובדבן שבכיכר הכפר.
דמויות רכות, מטושטשות
קצת, זרמו על הקרן,
רוכבות על סוסים כסופים.
איש צעיר אחד עמד במרחק
מה, עם רסן הסוס בידיו.

פרח הלבנה חשבה שהוא
האיש הנאה ביותר שראתה
אי-פעם. הוא ניגש אליה,
השתחוה לה ולהוריה ואמר
"זה הסוס שלך, פרח הלבנה,
הוא שהביא אותך לכאן.
טיפלתי בו וחיכיתי שתחזרי."
פרח הלבנה והוריה חייכו.
משום מה החזרה לירח
נראתה פחות איומה. ההורים
חשבו שהירח בחר טוב את
הבעל העתיד של בתם.

קול עמוק ומנחם מילא את
הגן. "ידידי", ניצלתם בחוכמה
את השנים, חילקתם את
אהבתכם ועושרכם עם ילדים
שהיו זקוקים לכך. לכן גם לא
תיפרדו מבתכם לתמיד. מדי
שנה היא תחזור אליכם
לביקור ארוך, עם בעלה ועם
ילדיה."
וכך חגיגת יום ההולדת הפכה
לנהדרת ביותר.
כשאנשי הירח עזבו ומגדל
הסוסים ואישתו הביטו שוב
על הארץ, הם הופתעו
מהמתנה שקיבלו מהירח.
תחת עץ הדובדבן עמדו שני
סוסי-ירח, זכר ונקבה, זורחים
בצבע כסף לאור השמש
העולה.